

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 150051 24 Kž
Brčko, 04.10.2024. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Srđana Nedića, kao predsjednika vijeća, Amele Mustafić i Roberta Jovića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Zinete Abdul-Razzak u krivičnom postupku protiv optuženih S.H. i S.M.1 obojica iz B., zbog krivičnog djela -Otmica- iz člana 177. stav (2) u vezi sa stavom (1) i krivičnog djela -Iznuda- iz člana 289. stav (2) u vezi sa stavom (1), a sve u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 19/20-prečišćeni tekst), odlučujući o žalbama njihovih branilaca Osmana Mulahalilovića, advokata iz Brčkog i Bakira Hećimovića, advokata iz Tuzle podnesenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 150051 23 K od 26.02.2024. godine, nakon javne sjednice krivičnog vijeća održane dana 04.10.2024. 2024. godine u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Gordane Radovanović, branioca Osmana Mulahalilovića, branioca Bakira Hećimovića i optuženog S.M.1, a u odsustvu uredno obavještenog optuženog S.H., donio je slijedeću

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe branilaca optuženih S.H. i S.M.1 obojica iz B. i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 150051 23 K od 26.02.2024. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, 96 o K 150051 23 K od 26.02.2024. godine, optuženi S.H. iz B. oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci presude počinio krivično djelo -Otmica- iz člana 177. stav (2) u vezi sa stavom (1) i krivično djelo -Iznuda- iz člana 289. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za koje mu je na osnovu navedenih zakonskih propisa i uz primjenu članova 7., 42., 43., 49., istog zakona te člana 285. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 34/13, 27/14, 3/19 i 16/20) i člana 54. stav 2. tačka b. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za krivično djelo -Otmica- iz člana 177. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora od 2 (dvije) godine, a za krivično djelo -Iznuda- iz člana 289. stav 1. istog zakona kazna zatvora od 2 (dvije) godine, pa ga je sud osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u

trajanju od 3 (tri) godine i 8 (osam) mjeseci, dok je optuženog S.M.1 za krivično djelo -Otmica- iz člana 177. stav 2. u vezi sa stavom 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godinu i 6 (šest) mjeseci. U skladu s odredbama člana 284. tačka a. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine optuženi S.H. i S.M.1 oslobođeni su od optužbe da su počinili krivično djelo -Iznuda- iz člana 289. stav 2. u vezi sa stavom 1., a sve u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Na osnovu člana 188. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, optuženi su oslobođeni od obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka.

Istom presudom, na osnovu člana 198. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, sud je oštećenog A.Lj. uputio da imovinsko pravni zahtjev u cijelosti može ostvariti u parničnom postupku.

Protiv navedene presude žalbe su u zakonskom roku izjavili branilac–Osman Mulahalilović (u daljem tekstu; branilac optuženog S.H.) i branilac Bakir Hećimović (u daljem tekstu; branilac optuženog S.M.1).

Branilac Osman Mulahalilović prvostepenu presudu pobija zbog povrede Krivičnog zakona iz člana 298. stav 1. tačka a. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vezi sa članom 177. stav 1. i članom 289. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, predlažući da ovaj sud uvaži žalbu, prvostepenu presudu ukine, te predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje, u skladu s odredbom člana 315. stav 1. tačka a. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Branilac Bakir Hećimović prvostepenu presudu pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka d. i tačka k. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta i odluke o krivično-pravnoj sankciji iz člana 300. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, predlažući da ovaj sud žalbu uvaži te pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje ili alternativno da istu preinači i optuženog oslobodi od krivnje.

Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu; tužilac) podnijelo je pisani odgovor na žalbe branilaca optuženih. Suprotno žalbenim navodima, tužilac je stava da je prvostepeni sud cijeneći sve izvedene dokaze, kako pojedinačno, tako i u njihovoj međusobnoj vezi, pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, pri čemu nije učinjena niti jedna bitna povreda odredaba krivičnog postupka, nije pogrešno ni nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, niti je došlo do povrede krivičnog zakona. Smatra da je prvostepeni sud na osnovu izvedenih dokaza tokom glavnog pretresa u potpunosti utvrdio sve odlučne činjenice i pravilno zaključio da radnje optuženih S.H. i S.M.1 ispunjavaju obilježja bića krivičnog djela -Otmica- iz člana 177. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i

Hercegovine, a u vezi sa članom 31. istog zakona, a radnje optuženog S.H. i obilježje bića krivičnog djela -Iznuda- iz člana 289. stav 1. navedenog zakona. U odnosu na krivičnopravnu sankciju na koju je prvostepeni sud osudio optužene, smatra da su u potpunosti adekvatne okolnostima pod kojim su krivična djela učinjena i ranijem životu optuženih, te da će se takvom kaznom postići svrha kažnjavanja. Tužilac je predložila da ovaj sud odbije kao neosnovanu žalbu branilaca i potvrdi u cijelosti presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 O 150051 23 K 26.02.2024. godine.

Na sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 04.10.2024. godine, branilac Osman Mulahalilović ukratko je iznio sadržaj žalbe i u cijelosti ostao kod iste i prijedloga u žalbi, takođe branilac Bakir Hećimović ukratko je iznio sadržaj žalbe i ostao u cijelosti kod iste i prijedloga u žalbi, optuženi S.M. se pridružio navodima svog branioca, dok je tužilac ostala kod odgovora na žalbu i prijedloga u istom.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u skladu sa člankom 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u okviru žalbenih navoda branilaca optuženih, a po službenoj dužnosti i da li je povrijeđen Krivični zakon na štetu optuženih, nakon čega je odlučio kao u izreci ove presude, zbog razloga koji slijede:

Žalbe branilaca optuženih su neosnovane.

ŽALBA BRANIOCA OSMANA MULAHALILOVIĆA

Neosnovano se žalbom branioca optuženog S.H. prigovara da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke počinio povrede Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i da je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje. U pogledu istaknutih žalbenih osnova izostala je adekvatna argumentacija koja bi osnovano ukazala na navedene propuste prvostepenog suda i dovela u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane odluke sa aspekta istaknutih žalbenih osnova.

Branilac optuženog S.H. neosnovano prigovara da je prvostepeni sud oglašavajući optuženog krivim za krivično djelo -Otmica- zanemario „institut konzupcije krivičnih djela“, odnosno „da teže krivično djelo konzumira lakše krivično djelo“, zbog čega je po mišljenju branioca krivično djelo -Otmica- konzumiralo krivično djelo -Iznuda- , pa se stoga u ovoj krivičnoj stvari ne radi o dva krivična djela, nego se radi o jednom krivičnom djelu i to krivičnom djelu –Otmica- iz člana 177. stav 2. u odnosu na stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, s obzirom na to da su bitna obilježja ovog krivičnog djela već konzumirala bitna obilježja krivičnog djela – Iznuda -. Ovakvo mišljenje branilac potkrepljuje tvrdnjama da oba krivična djela sadrže bitna obilježja, odnosno prisiljavanje da oštećeni šta učini, bitno obilježje krivičnog djela -Otmica- iz člana 177. stav 2. u odnosu na stav 1. „ s ciljem da njega prisili da šta učini“, dok je i bitno obilježje krivičnog djela -Iznuda- iz člana 289. stav 1. da „prisili drugog da šta učini“, pa se u odnosu na navedeno ne radi o dva krivična djela, nego jednom krivičnom djelu.

Pogrešno branilac optuženog zaključuje da se u slučaju krivičnihopravnih radnji opisanih u izreci pobijane presude, koje je prvostepeni sud pravno kvalifikovao kao krivično djelo -Otmica- iz člana 177. stav 2., u svezi sa stavom 1. i krivično djelo -

Iznuda- iz člana 289 stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ne radi o dva krivična djela, nego o jednom krivičnom djelu - Otmica- iz člana 177. stav 2. u svezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a da je krivično djelo -Iznuda- iz člana 289. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine „konzumirano“ krivičnim djelom -Otmica- iz člana 177. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Naime, postojanje prividnog sticaja po osnovu konzumpcije se ocjenjuje apstraktnim upoređivanjem samih zakonskih opisa krivičnih djela, u smislu da li je jedno od tih krivičnih djela sadržano u drugom ili je njime obuhvaćeno, pri čemu u pravilu teže djelo konzumira lakše krivično djelo. Međutim, u konkretnom slučaju se ne bi moglo govoriti o ovom obliku prividnog sticaja, a niti o nekom drugom s obzirom na to da krivičnopravne radnje opisane u izreci prvostepene presude, koje čine obilježja krivičnog djela -Otmica- iz člana 177. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, bez obzira što su prethodile počinjenju krivičnog djela -Iznuda- iz člana 289. stav 2. u svezi sa stavom 1. a sve u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nisu obuhvaćene krivičnopravnom radnjom iz izreke prvostepene presude u kojoj se stiču zakonska obilježja krivičnog djela -Otmica- iz članka 177. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Osim toga, krivičnopravne radnje u kojim se stiču obilježja krivičnog djela -Iznuda- iz člana 289. stav 2. u vezi sa stavom 1., nisu mogle biti „konzumirane“ krivičnim djelom – Otmica -, jer se ne radi o krivičnom djelu koje je po svojoj naravi sadržano u krivičnom djelu – Otmica -, kako zbog prirode radnje počinjenja, tako i zbog dobra koje se štiti navedenim inkriminacijama. Naime, krivično djelo -Otmica- iz člana 177. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, je krivično djelo iz kategorije krivičnih djela protiv slobode i prava čovjeka i građanina, dok se u slučaju krivičnog djela -Iznuda- iz člana 289. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi o krivičnom djelu protiv imovine. Imajući to u vidu vidljivo je da se radi o krivičnim djelima sa različitim zaštitnim objektima, kod kojih radnja jednog od njih nije obuhvaćena radnjom drugog krivičnog djela, pa se u konkretnom slučaju ne može govoriti o tzv. prividnom sticaju krivičnih djela, tako da niti u tom pogledu prvostepeni sud, kod donošenja pobijane presude, nije povrijedio Krivični zakon na štetu optuženog, u smislu člana 298. stav 1. tačka a. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Sama činjenica da oba krivična djela imaju neki od zajedničkih elemenata (prisila) ne znači da krivično djelo -Otmica- konzumira krivično djelo- Iznuda-, a pogotovo imajući u vidu da je krivično djelo -Otmica- izvršeno u maju mjesecu 2019. godine, a krivično djelo -Iznuda- u oktobru mjesecu 2019. godine, što znači u različitim vremenskim periodima, tako da nema ni vremenskog kontinuiteta između radnji izvršenja .

Dalje, žalbeni navod branioca optuženog S.H. kojim prigovara da je prvostepeni sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, jer je tačkom I pobijane presude optuženom stavljeno na teret da je radnju izvršenja učinio 2019. godine, te da činjenični opis nekorespondira sa izvedenim dokazima, jer kako navodi S.M.2 nije saslušan u svojstvu svjedoka, dok u odnosu na tačku II. Izreke pobijane presude ponavlja navode da na glavnom pretresu nisu saslušani ni S.M.2, H.T., V.T., niti notar na okolnosti da li je bilo iznude pri potpisivanju ugovora kod notara.

Prema odredbi člana 84. stav (1) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine svjedok ima pravo da ne odgovara na pojedina pitanja, ako bi ga istinit odgovor izložio krivičnom gonjenju. Dakle, svjedoci S.M.2 i H.T. nisu saslušavani u ovom predmetu jer su optuženi u drugom postupku kao saizvršioци u oba krivična djela, kako se to navodi tužilac u odgovoru na žalbe branilaca, pa stoga ne bi bili dužni odgovarati na pitanja, ukoliko bi ih istinit odgovor na ta pitanja izložio krivičnom gonjenju, i da su bili pozvani. Takođe, ni saslušanje notara u svojstvu svjedoka sud nije smatrao za potrebnim, s obzirom da je uložena materijalna dokumentacija (ugovor) u spis i da je sam oštećeni izjavio da ugovor jeste potpisao pred notarom, ali zbog straha za svoj život. Uostalom, ovaj sud primjećuje da ni odbrana nije predlagala provođenje dokaza saslušanjem navedenih svjedoka, tako i da taj prigovor branioca je neosnovan.

Dalje, žalbeni navod koji ukazuje na to „da sud ništa ne zna, van onoga što je izvedeno na glavnom pretresu“, te navodi da je „posebno problematično što se u ovoj krivičnoj stvari optužnica temelji na nekim drugim presudama, optužnicama i policijskim akcijama.“ Naime, ovaj žalbeni navod je neosnovan, iz razloga što su navedeni dokazi izvedeni čitanjem materijalne dokumentacije iz drugih postupaka, konkretno u provođenju posebnih istražnih radnji u predmetu – policijskoj akciji pod nazivom „K.“, da su radnje provedene prema H.T. i E.M., a da su tom prilikom pronađene lokacije o kojima je u izjavi pričao oštećeni A.Lj. Imajući u vidu da sadržaj rezultata posebnih istražnih radnji, iz istih proizilazi da su se H.T. i E.M. kretali na više mjesta, između ostalog na mjestima na kojima je ostavljena opojna droga oštećenom A.Lj. (... put), i na mjestu gdje je isti odveden (bunar), iako se događaj iz optužnice desio 2019. godine, a posebne istražne radnje provedene 2020. godine, što predstavlja posredan dokaz da je A.Lj. govorio istinu i da su na ovim lokacijama kasnije evidentirani H.T. i E.M., što ukazuje na vjerovatnoću da su i ranije, tokom 2019. godine dolazili na ta mjesta. Odbrana u odnosu na navedeno osporava da je vrijeme provođenja posebnih istražnih radnji nakon događaja iz optužnice. Naime, o ovim činjenicama se na glavnom pretresu izjašnjavao svjedok D.K., policijski službenik koji je postupao u policijskoj akciji “K.” te je potvrdio, nakon prezentovane materijalne dokumentacije, kretanje vozila E.M.

Prigovor branioca da nije izmjerena dubina bunara te da nije dokazano ni njegovo postojanje, kao ni da prijetnja prema oštećenom A.Lj. nije bila ozbiljna je takođe neosnovan. Naime o ovim činjenicama se na glavnom pretresu izjašnjavao svjedok S.M. koji je kao policijski službenik učestvovao u pregledanju terena i potvrdio postojanje bunara i mjesta gdje se isti nalazi, a o ozbiljnosti prijetnje iskaz je dao i potvrdio sam oštećeni.

Prvostepeni sud je izvršio savjesnu i pravilnu ocjenu svih provedenih dokaza, cijeneći iste pojedinačno i u njihovoj uzajamnoj vezi upravo na način kako je propisano odredbom člana 281. stav2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Cijeneći svaki dokaz pojedinačno i u uzajamnoj vezi sa ostalim dokazima sud je na osnovu takve ocjene dokaza izvodio da li je neka relevantna činjenica dokazana ili ne, pa je na osnovu tako cijjenjenih dokaza i utvrđenih činjenica utvrdio da je optuženi počinio krivična djela za koje se tereti na način opisan u izreci presude. Takođe, ovaj sud je utvrdio da je prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude

naveo koje je činjenice utvrdio, na osnovu kojih dokaza su utvrđene i zašto je svoje povjerenje poklonio određenim svjedocima, te da je činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno.

Nadalje, ovaj sud je utvrdio da je prvostepeni sud u svom obrazloženju na stranama 9., 10. 11. i 12. presude naveo sve razloge o odlučnim činjenicama, ukazao na sve provedene dokaze, izvršio ocjenu istih, kojim razlozima se rukovodio pri rješavanju pravnih pitanja a posebno pravne kvalifikacije krivičnih djela za koje se tereti optuženi S.H., a koje razloge podržava i ovaj sud. S toga i žalbeni prigovori branioca optuženog i u pogledu postojanja elemenata krivičnih djela odnosno pravne kvalifikacije istih su neosnovani.

Imajući u vidu žalbene osnove zbog kojih branilac optuženog pobija prvostepenu presudu, jer se ista pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog povrede Krivičnog zakona, a vodeći računa o proširenom dejstvu žalbe iz člana 308. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine da žalba u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, ovaj sud je razmotrio i izrečenu kaznu i zaključio da je prvostepeni sud izabrao adekvatnu vrstu krivičnopravne sankcije koju je izrekao optuženom odnosno pravilno se opredijelio za kaznu zatvora u navedenom trajanju. Izrečena kazna je u skladu sa utvrđenim okolnostima iz člana 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (opšta pravila za odmjeravanje kazne) odnosno sa utvrđenim otežavajućim okolnostima koje je utvrdio na strani optuženog S.H. budući da se radi o specijalnom povratniku, u smislu člana 49. stav (3) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koja je okolnost je utvrđena kao otežavajuća, o čemu prvostepeni sud navodi razloge na stranici 12. obrazloženja odluke. I ovaj sud je uvjerenja da će se upravo izrečenom kaznom zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 8 (osam) mjeseci na koju je osudio optuženog S.H. prema istom postići svrha kažnjavanja propisana članom 42. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, uticajem na optuženog da više ne čini krivična djela, a i na sve potencijalne izvršioce krivičnih djela da ista ne čine. Navedenu kaznu zatvora je bilo nužno izreći imajući u vidu da je optuženi do sada trinaest puta osuđivan za raznovrsna krivična djela, a u cilju prevaspitanja optuženog, pa se prvostepeni sud pravilno opredijelio za kaznu koju je izrekao optuženom čime se postiže i svrha krivičnopravnih sankcija propisana članom 7. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U odnosu na imovinskopravni zahtjev branilac u žalbi nije naveo niti jedan žalbeni navod, odnosno isti je samo formalne prirode pa s obzirom da se u žalbi ne navodi u čemu se ogleda povreda, onda je i ovaj žalbeni prigovor valjalo odbiti kao neosnovan jer se nije mogao preispitati.

ŽALBA BRANIOCA BAKIRA HEĆIMOVIĆA

Neosnovano se žalbom branioca optuženog S.M.1 prigovara da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke počinio bitne povrede odredaba Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i da je pogrešno i nepotpuno

utvrdio činjenično stanje, kao i odluke o krivičnopravnoj sankciji. U pogledu istaknutih žalbenih osnova izostala je adekvatna argumentacija koja bi osnovano ukazala na navedene propuste prvostepenog suda i dovela u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane odluke sa aspekta istaknutih žalbenih osnova.

Neosnovano branilac optuženog S.M.1 ističe da je sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje da su se u radnjama optuženog S.M.1 stekla bitna obilježja krivičnog djela -Otmica- iz člana 177. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u odnosu na oštećenog A.Lj., da je A.Lj. dobrovoljno ušao u automobil S.M.1, a zbog čega je učinjena i bitna povreda odredaba krivičnog postupka. Branilac ističe da se na ovaj način nameće pitanje, imajući u vidu da se presuda u većinskom djelu zasniva na iskazu oštećenog, da li je njegov iskaz dovoljno uvjerljiv u bitnim činjenicama koje predstavljaju elemente bića predmetnog krivičnog djela, odnosno da li je takvog kvaliteta da ne ostavlja sumnju u dokazanost ovih okolnosti. Branilac navodi i da se iskaz oštećenog odlikovao jasno izraženim prikrivanjem određenih činjenica kako bi eventualno izbjegao krivičnu odgovornost nepravilnim iznošenjem dinamike događaja, te nedosljednosti, kao i njihovoj protivrječnosti u odnosu na utvrđene činjenice. Branilac u žalbi tvrdi da se provedeni dokaz od pet videozapisa nije mogao dovesti u vezu sa iskazom oštećenog u dijelu koji se odnosi na optuženog S.M.1, te niz prigovora koji se odnose na nezakonitost pribavljenih dokaza koji su provedeni tokom glavnog pretresa, a da je prvostepeni sud propustio da se izjasni o osnovanosti sasvim određenog i relevantnog prigovora branioca optuženog čime je povrijeđeno pravo optuženog na odbranu te učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka. Branilac se žali i na odluku o krivičnopravnoj sankciji smatrajući da prvostepeni sud prilikom njenog odmjerenja nije u dovoljnoj mjeri cijenio sve relevantne faktore i da nije uzeo u razmatranje i druge olakšavajuće okolnosti koje se nalaze na strani optuženog S.M.1, a koje se prema Krivičnom zakonu imaju cijiniti i koje utiču da kazna bude veća ili manja.

Žalbeni navod branioca optuženog S.M.1 koji se odnosi na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje je neosnovan, jer je u pogledu navedenih žalbenih osnova izostala uvjerljiva i adekvatna argumentacija.

Branilac u žalbi navodi da je oštećeni A.Lj. dobrovoljno ušao u vozilo je takođe neosnovan. Naime, na pregledanom video snimku i načinu sjedenja u vozilu i mjesta na koje je odveden oštećeni, oz istog jasno proizilazi da se oštećeni nije mogao kretati kada i gdje je htio, iz čega nesporno proizilazi da mu je ograničena sloboda kretanja i da nije dobrovoljno ušao u vozilo, kako to branilac optuženog, neosnovano navodi. Dalje, iskaz oštećenog prvostepeni sud je cjenio kao pouzdan, uvjerljiv i prije svega potkrijepljen materijalnom dokumentacijom, predloženim videozapisima od strane tužilaštva, koji se direktno dovode u vezu sa iskazom oštećenog, te potvrđuju istinitost navoda i motiva za otmicu, kojim je nesporno utvrđeno da mu je protivpravno ograničena sloboda kretanja, a sve to s ciljem da oštećenog prisile da nešto učini, u konkretnom slučaju da otkrije gdje je opojna droga H.T. i oružje za koje su vjerovali da je kod njega, a što je prvostepeni sud pravilno utvrdio i obrazložio na strani 6., 7., 8., 9., 10. i 11. pobijane presude, pa je obzirom na navedeno ovaj žalbeni navod neosnovan.

Kao što je već bilo riječi kod obrazlaganja žalbe branioca Osmana Mulahalilovića, prvostepeni sud je izvršio pravilnu i savjesnu ocjenu svih dokaza,

cijeneći iste pojedinačno i u uzajamnoj vezi upravo na način kako to propisuje odredba člana 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Prvostepeni sud je cijeneći svaki dokaz pojedinačno i uzajamnoj vezi sa ostalim dokazima izvodio zaključke da li je neka činjenica dokazana ili ne, pa je na osnovu tako cijenjenih dokaza i utvrđenih činjenica utvrdio da je optuženi počinio krivična djela za koje se tereti. Ovaj sud je uvrдио da je prvostepeni sud u obrazloženju svoje presude naveo koje činjenice je utvrdio, na osnovu kojih dokaza su utvrđene i zašto je svoje povjerenje poklonio određenim svjedocima. Na ovaj način prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje.

Nema mjesta ni žalbenim tvrdnjama branioca da u pobijanoj odluci su izostali razlozi o odlučnim činjenicama odnosno da je presuda donesena uz povredu člana 297. stav 1. tačka k. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Navedena tvrdnja branioca je u suprotnosti sa obrazloženjem pobijane odluke u kojoj su navedeni svi razlozi o odlučnim činjenicama, jer je prvostepeni sud ukazao na sve provedene dokaze, izvršio ocjenu istih, ukazao koje je činjenice utvrdio na osnovu provedenih dokaza, kojim razlozima se rukovodio pri rješavanju pravnih pitanja, naročito pri ocjeni pravne kvalifikacije krivičnih djela, tako da prvostepena presuda sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama kako je to propisano članom 290. stav 7. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, na čiju se povredu neosnovano žalbom branioca želi ukazati.

Žalbeni navod da je povrijeđeno pravo optuženog na odbranu i učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka d. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koji branilac konkretizuje na način da je odbrana iznijela niz prigovora koji se odnose na zakonitost pribavljenih dokaza koji su provedeni tokom glavnog pretresa, dok prvostepeni sud nije cijenio takve navode odbrane. Branilac navodi da pravo optužene osobe ne podrazumijeva samo pravo odbrane da se izjasni o zakonitostima određenog dokaza koji se provodi, nego uključuje i obavezu suda da suštinski razmotri i određeno se izjasni o osnovanosti konkretnih i relevantnih prigovora odbrane kojim se osporava određeni dokaz tokom glavnog pretresa, te navodi da je prvostepeni sud u konkretnom slučaju propustio da se izjasni o osnovanosti sasvim određenog i relevantnog prigovora branioca. Ovakav žalbeni navod branioca je neosnovan, imajući u vidu da branilac optuženog S.M.1 ne iznosi niti jedan konkretan prigovor na koji pojedinačan dokaz se odnosi navodna nezakonitost, pa je stoga neosnovan žalbeni navod koji se odnosi na tačku d) iz člana 297. stav (1) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Preispitujući odluku o izrečenoj krivičnopravnoj sankciji, a u vezi žalbenog prigovora branioca, ovaj sud zaključuje da je žalba branioca u tom dijelu neosnovana. Prilikom odlučivanja o vrsti i visini kazne koju će izreći optuženom, prvostepeni sud je u smislu člana 49. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (opšta pravila za odmjeravanje kazne), vodio računa o svim okolnostima koje utiču da kazna bude manja ili veća (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti). Imajući u vidu da je prvostepeni sud kao otežavajuću cijenio da je isti već osam puta pravosnažno osuđivan, a da od olakšavajućih okolnosti na strani optuženog u pogledu izvršenja krivičnog djela nije našao niti jednu olakšavajuću okolnost, pa je optuženom izrekao kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci, koja je i po ocjeni ovog suda u dovoljnoj mjeri srazmjerna težini učinjenog krivičnog djela i

ličnosti optuženog. Prvostepeni sud je pravilno zaključio da će se kaznom zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci u potpunosti postići svrha kažnjavanja iz člana 42. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sa aspekta specijalne i generalne prevencije. Takođe, izrečenom kaznom zatvora će se postići svrha krivičnih sankcija propisanih članom 7. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u smislu sprečavanja učinioca da vrši krivična djela i njegovo prevaspitanje. Obzirom da se prvostepeni sud pravilno opredjelio za vrstu i visinu kazne koju će izreći optuženom, ni žalbeni prigovor u pogledu visine izrečene kazne nije mogao biti prihvaćen kao argumentovan.

Ovaj sud cijeni da se svrha kažnjavanja ne bi mogla postići izricanjem blaže sankcije, te smatra da će se izrečenom sankcijom postići svrha kažnjavanja.

Budući da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke nije počinio povrede krivičnog postupka, ni povrede Krivičnog zakona, te da je potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje, te da nije počinio ni povrede Krivičnog zakona na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, ovaj sud je žalbe branilaca optuženih odbio kao neosnovane i potvrdio prvostepenu presudu, a sve u smislu odredbe člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Zineta Abdul-Razzak

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Srđan Nedić